

Finanslov, saa er det ganske vist ikke under lystelige Forhold, at en saadan Forhandling finder Sted.

Jeg ønsker blot at gøre endnu en Bemærkning. Jeg betvivler ikke, at den ærede Krigsminister og de militære overhovedet i høj Grad ere opfyldte af Vølelsen af, at et ærekært Folk bør gøre overmaade meget, saa meget som det kan, for sin Selvstændighed, at det bør opdrages til at være et Folk, som anser sin Selvstændighed for det vigtigste Gode overhovedet. Men der fremkom da altid en Modsigelse i de Herrers Standpunkt, som jeg ikke har kunnet forstaa, og som jeg blot tillader mig her at fremhæve. For at faa et ærekært Folk, der vil kæmpe for sin Selvstændighed, der vil betragte Frihed og Selvstændighed som de største Goder, som vil ofre alt derfor, behandler man dette Folk med Gendarmer, Politii og provisoriske Love, og naar det lykkes ved disse Foranstaltninger, navnlig Gendarmene, at faa det rigtig kuffet ned, saa at det opgiver det Retsstandpunkt, det tror at have Ret til at stille sig paa, og bøjer sig for dette, har man saa faaet dette selvstændige, frie Folk, som Krigsministeren søger at frembringe ved at befæste Kjøbenhavn og ved at anlægge Middelgrundsfortet? Jeg siger, at der er en underlig Modsigelse dert, som jeg ikke kan rumme i min Hjærne, men den ærede Krigsministers maa jo være saadan beklaffen, at disse to Ting for ham falde sammen.

Konsejlspræsidenten (Gstrup): Det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte med Styrke og gentog flere Gange, at det paa Finansloven at faa afgjort saadanne Spørgsmaal som Anvendelsen af store Beløb til Landets Forsvar er stridende mod Lov og Ret her i Landet. Jeg vil bede det ærede Medlem at paavise, hvilken Lov og hvilken bestaaende Ret det er i Strid med. Jeg finder mig særlig opfordret til at gøre Indsigelse imod en saa temærøer Paastand som den, der fremkom fra det ærede Medlem, fordi det ærede Medlem satte den i Forbindelse med, hvad den nuværende Regering med fuld Føje har hævdet ved anden Lejlighed som værende Finansloven uvedkommende. Men hvad var det? Det var, naar man paa Finansloven enten vilde forandre bestaaende Love eller træffe organiserende Bestemmelser. Det var det, denne Regering modsatte sig. Det ærede Medlem vil forgæves søge at kunne paavise noget Punkt, hvor den nuværende Regering har modsat sig, at der paa Finansloven blev udført lignende Foranstalt-

ninger som det, her er Tale om at bevilge, Kjøbenhavns Befæstning.

Det. Hansen: Den ærede Finansminister har jo provoceret mig til at dokumentere, hvad jeg har sagt. Det kan ikke være den ærede Finansministers Mening, at jeg her skal vise hen til Kapitler og Artikler for at føre Dokumenterne frem. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at sige, at det jo er saa, at en Foranstaltning, der har den Betydning for Landets Ve og Vel, som vi alle ere enige om, at Kjøbenhavns Befæstning har, en Foranstaltning, hvortil der allerede er benyttet — jeg veed ikke hvor meget — men jeg tror 30 Mill. Kr., og som ikke bliver færdig, før vi have anvendt 100 Mill. Kr. paa den, noget, hvortil der udføres saa mange andre Foranstaltninger som Ekspropriationer og den Slags Ting, er udført paa Finansloven, men jeg tror, at man ved at gennemgaa hele vor konstitutionelle Udvikling ikke et eneste Øjeblik kan være i Tvivl om, at det er en Foranstaltning, som ikke kan gennemføres administrativt, og hvortil Folkerepresentationens Samtykke hører. Den ærede Finansminister har jo en anden Mening. Jeg har aldrig bekyldt den ærede Finansminister for at handle mod sin Overbevisning om, hvad der er Lov og Ret; jeg har blot sagt, at vil man gennemføre noget saadant som Kjøbenhavns Landbefæstning, med hvad dertil hører, skal man have Repræsentationens Samtykke, saa skal man have Lov for det. Det kan jo blive Genstand for Diskussion, vi kunne jo ikke diskutere det til Bunds her i Dag. Jeg fastholder min Paastand, og jeg henviser til, at Krigsministeren med Henhyn til Middelgrundsfortet, som jo specielt ligger for nu, og derigennem ogsaa Finansministeren har erkendt, at ogsaa denne lille Del af Kjøbenhavns Befæstning, Middelgrundsfortet, er en Foranstaltning, som ikke burde gennemføres uden Lov; thi ellers havde det høje Ministerium ikke i Fjor forelagt et særligt Lovforslag om Middelgrundsfortet. Det er jo dog ikke saa, at man ad libitum kan sige: Vi tage Rigsdagen med, men hvis vi ikke kunne saa Rigsdagen med, saa kan det ogsaa være det samme; vil den sige Jo, er det godt; siger den Nej, er det det samme, saa gøre vi det uden dens Samtykke. Saaledes leger man ikke med Folkerepresentationen. Altsaa, Ministeriet har erkendt det baade ved Middelgrundsfortet og ved andre Lejligheder, at der skal Lov til noget saadant. Det følger af Sagens Natur, at saadanne Foranstaltninger ikke konstitutionelt kunne gennemføres uden Rigsdagens Billigelse. Ikke i noget